

91 PĚRĚD

*Michal Jura
Miky*

3.

Měsíčník 91. oddílu vodních skautů KOTVA

III. obnovený ročník - 2010

<http://perej91k.webnode.cz/>
sfredaktor.perej@seznam.cz

měsíc vran 2010

Skaut, který se stal spisovatelem

Mgr. Mirko Juna – Miky
dlouholetý vůdce Modré hvězdy

Co mi dal skauting...

Když jsem byl požádán, abych napsal něco pro tuto stránku, dost jsem váhal o čem vlastně psát? Tolik by se toho mělo říci. A ta stránka je tak malá...

Myslím, že spoustu svých myšlenek a zážitků ze skautování jsem vložil do svých pěti knížek o Modré hvězdě. Ale o tom se už dočtete na jiné stránce dnešního výtisku Peřeje.

Tak třeba co mi daly roky s Modrou hvězdou? Když pomínu ty spousty problémů a zodpovědnosti (což přináší každá poctivě prováděná činnost s dětmi), tak nejvíc snad to, že jsme spolu poznali takřka celou republiku i kus zahraničí. Objevili jsme spousty zajímavých míst, která jiní nepoznají. Za těch 40 roků, prožitých s Modrou hvězdou, to bylo přes 70 táborů. Také jsme nachodili na výpravách na 25.000 kilometrů. To by byla asi čtyřikrát cesta od pramene Amazonky k jejímu ústí... Že by se tady splnil můj klukovský sen o cestě do Jižní Ameriky?

Chtěl jsem tehdy také projít podél části toku Labe, kde jsem tušil spoustu zajímavého. I to jsem si několikrát splnil. Díky skautingu.

Chtěl jsem si zahrát ve filmu – takové ty dětské představy... I to se mi splnilo, ačkoliv jsem si ty filmy musel sám natočit.

Moc jsem toužil napsat knihu a sám si ji ilustrovat. Také to se splnilo – díky skautingu.

Ale byly to i obyčejné věci. Naučil jsem se vařit. Jeden čas jsem dokonce na puťáky jezdil hlavně proto, že jsem tam dohlížel na to, co děti vařily, a to mne bavilo.

Hlavně mi však uspokojení přinášelo to, že jsem díky skautingu získal spousty přátel. A také jsem mohl pomáhat druhým, starat se o ně, bdít nad jejich spánkem. Teprve po letech jsem se pochopil malbu amerického malíře Normana Rockwella „Skautský vůdce“. Zamyšlený muž stojí pod hvězdnou oblohou u dohasínajícího ohně. Za ním ve stanech pokojně odpočívají jeho svěřenci. Ano, tohle je přece ten Foglarův Rikitan, i Tapin. Tohle byl i můj vzor. Tenhle pocit byl právě tím, za co člověk musí obětovat třeba svoje pohodlí, svoje soukromí, svůj majetek.

Někdy jsem, přiznám se, i zapochyboval. To když jsme jednou usínali v jeskyni, místo polštáře pod hlavou podložené boty, nebo když jsme v deštivé noci našli po

dlouhém trmácení mokrým lesem stodolu s trochou suché slámy. „Normální lidé“ v tu dobu byli dávno v peřinách. Ne – o tomhle člověk v dané chvíli nesmí přemýšlet. A po každé noci přišlo ráno. Seděli jsme na skále a na růžové východní obloze se vykulilo zářivé slunce. Tam končily trable a zase začínalo to krásné. A na každém záleží, co si ze své cesty odnáší. Tak vzhledem k tomu, kolik členů za ta desetiletí Modrou hvězdou prošlo, myslím, že si i oni některé věci natrvalo uložili ve své mysli.

A můj vzkaz pro Vás, Kotváky: Líbí se mi Váš oddíl i Vaše činnost. Žijte a važte si každého dne dětství, važte si svého členství v oddíle. Nejkrásnější doba života utíká velice rychle a člověk to ani nepostřehne a uvědomí si ji, až když je nenávratně za ním. Nezkracujte si ji tím, že budete toužit být dospělí. Není jim co závidět. Žijte tam, kam patříte. Vaše ať jsou co nejdále ty prosluněné lesy, hvězdnaté oblohy i naše nádherné řeky.

Mirko Juna – Miky z Modré hvězdy

O Hvězdičce, Togovi a o nových knihách Modré hvězdy

Modrá hvězda – skautský oddíl kdesi na severu Čech. Jeden z mnoha, ale přesto výjimečný. Děti z Modré hvězdy, jejich příhody a hledání cesty životem se totiž staly předlohou pro řadu románů. Napsal je vůdce oddílu, Mirko Juna – Miky pro široký okruh čtenářů, nejen skautů a nejen dětí. O první knížce, „Tábor pod Modrou hvězdou“, bylo psáno v Bobří stopě č. 41 v dubnu 2003. Od té doby už uplynulo několik let a knížka, která byla tehdy rozebrána během čtyř měsíců, se nedá sehnat ani na internetu... Ale autor pracoval na dalších a v těchto dnech příhody Modré hvězdy tvoří už pět ucelených svazků. Trochu upravený první román vychází znova a jako úvodní nás seznamuje s Modrou hvězdou, jejím tábořením a jejími členy. V dalších čtyřech knížkách sledujeme život statečné dívky Hvězdičky a jejího obdivuhodného kamaráda Toga, kterého známe už z první knihy. Děj už se netýká tolik skautingu, ale myšlení a postoje hlavních hrdinů nám stále připomínají, že skauting mají natrvalo v srdci.

Příběhy se odvíjejí v oddíle, na výpravách, doma i ve škole, mezi dobrými i problematickými dětmi, jaké můžeme denně vidět kolem sebe. Po dlouhé době přináší literatura pravdivý obraz dnešních dětí. Konečně knihy, které na našem trhu

chyběly už dvě desítky let. Skuteční hrdinové se skutečnými příběhy. Však také jsou inspirovány žijícími osobami a skutečnými příhodami... A přitom můžeme stále pozorovat skautské svědomí, odpovědnost za své činy, ohleduplnost k druhým a dětské chápání správných postojů, nebo i chybných cest, které mohou někdy končit až tragicky.

Jako dlouholetý skautský vůdce jsem i já v tomto příběhu nacházel svoji Hvězdičku, Toga, Píšťalku, Dakotu, včetně záporné Katrin. Ano, takové jsou dnešní děti se svými dobrými i horšími vlastnostmi, i my, dospělí, kteří zasahujeme do jejich života. Ta popsaná cesta životem, kterou si děti musejí najít a vyřešit i s těžkostmi kolem, to je strhující příběh, jehož četba se jen velice těžko přerušuje. Mně osobně Mikyho knihy dodaly hodně optimismu a síly pro další vedení oddílu, za což mu patří neskonalejší dík. A proto bych rád tímto rozhovorem přiblížil autora i jeho dílo:

Co tě vedlo k myšlence napsat knihy o Modré hvězdě?

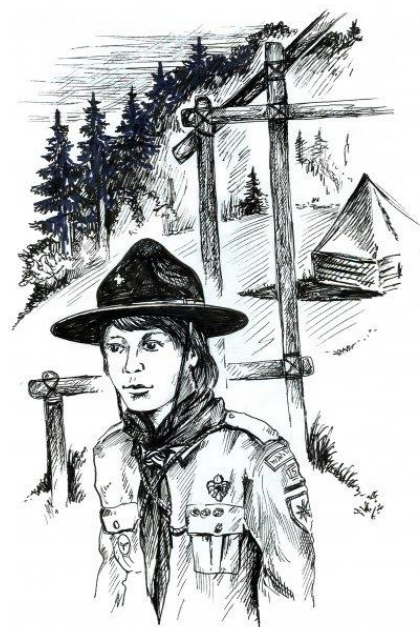
To je jednoduché. Mne knížky provázejí od dětství. Pročetl jsem toho hodně a hodně knih mám, takže stále sleduji literaturu pro děti. Mne ovlivnil především Foglar, protože tam jsem si našel kluky stejné, jako jsem byl, nebo chtěl být já. Ale už dlouho těžce nesu, že dnes pro děti neseženete normální příběh, se kterým by se mohly ztotožnit a zamilovat si hrdiny takové, kteří by mohli žít s nimi. Vždyť už dvě desetiletí se dětem předkládají (hlavně z komerčních důvodů) jenom čarodějové, draci a podobné nesmysly. Nemám tolik proti fantasy, ale vydávat pouze tuto tematiku, mi přijde hodně zavádějící.

Vždyť dětem dnes už nic jiného nenabízíme, pomínou-li ještě nějaký překladový balast, kde se děti jmenují tak nečesky - Flippi, Tilda, Rachel. A tituly „Šíleně ulitlí pubertáči“, nebo „Dóóóst dobrý mejdlo“... hovoří také za sebe.

To byl asi ten hlavní motiv...

A ten druhý důvod?

Asi to, že jsem většinu života věnoval oddílu. Bylo to čtyřicet let, během nichž jsme nachodili tisíce kilometrů, popsali spousty kronik a natočili desítky filmů. Já sám jsem vedl sedmdesát dva táborů a to je tolik zážitků, že by to vydalo i na další knihy. Chtěl jsem hlavně ukázat, že mezi českou mládeží se i dnes ještě najdou děti, které klidně vymění komerci a módnost za čistý vztah k přírodě a ke kamarádům, k tábornictví a ještě nejsou líné. Bohužel jich je málo... Právě ty se z dnešní populace

vymykají a mne moc těší, že Admiralita 91. oddílu vodních skautů KOTVA Plzeň a oddílový časopis Peřej se snaží této skupině pomáhat.

Ale vraťme se ke knihám. Takže to jsou osudy dětí z Tvého oddílu Modrá hvězda. Do jaké míry se jedná o skutečné události a osoby?

Ve všech těch knihách je množství situací, postav a příběhů. Je pochopitelné, že některé příhody a vztahy jsou smyšlené, ale velká většina těch příběhů se stala. Ať už v našem oddílu, nebo jsem je prožil třeba v dětství i já sám. Ty postavy a jejich osudy se musí dát do logických souvislostí, aby knihy měly napětí i oddechová místa a aby vždycky dosáhly určitého řešení.

Můžeš být konkrétnější?

Tak třeba ta scéna, kdy Píšťalka zachraňuje chlapečka, který byl sražen pod splav – to je můj zážitek z doby, kdy jsem se sotva sám naučil plavat a tato situace se přihodila. I reakce jeho tatínka je popsána tak, jak se stala.

Sám jsem třeba prožil tu velkou noční hru na Hamštejně, kdy nás tam bojovalo na čtyři stovky účastníků.

Celkem věrně jsou popsána místa a vím, že některé oddíly navštěvovaly podle mé první knížky třeba tu podzemní chodbu, o níž jsem psal.

Pravdivost příběhů z Modré hvězdy také oceňují moji čtenáři – v knihách totiž nenajdete nic nelogického, nebo neskutečného. Právě proto, že tyto příhody mají skutečný základ. I když jsou přisouzeny třeba jiným osobám.

Ty hlavní postavy jsou tedy také skutečné?

Já jsem si zpočátku zkoušel postavy sám vytvořit, ale připadaly mi neživotné. Až když jsem jim dal jména a na ilustracích i podobu skutečných dětí, s nimiž jsem pracoval, psalo se mi docela jinak. Jako by stály vedle mne. Dovedl jsem si představit, jak by třeba zareagovaly slovně, nebo obličejem v určitých situacích.

Třeba Hvězdička už byla rozepsaná a nějak to nešlo a nešlo. Po čase jsem poznal jednu dívku, která mohla být tím vzorem, nabídl jsem jí členství v Modré hvězdě a skautské jméno dostala podle zatím nekonkrétní hrdinky... A brzy se dostala na jedno z předních míst v knihách, přestože její činnost byla někdy zajímavě rozporuplná.

Podle Hvězdičky je vytvořena i Dája, ale jako věkově mladší, tedy ještě nezasažená tím, čím prochází skutečná Hvězdička v poslední knize. Pozornému čtenáři napovídá i to, že Togo tyto dvě vnímá jako velmi podobné, „jako jednu jedinou bytost“...

Skutečný Togo prožil v Modré hvězdě řadu let a musím přiznat, že to byl opravdu výjimečný kluk. Bylo podobných více, ale v té době mohl být vzorem pro každého. Epizoda s dětským domovem má zase základ v mé krátké práci s dětmi z tohoto zařízení.

To třeba Dakota, ta je namíchaná ze dvou postav, jedna je z Modré hvězdy a druhá dokonce jakási neznámá, kterou jsem vídal v autobuse.

Takže některé osoby jsou víceméně smyšlené?

Jak se to vezme. Pro lepší čtivost se musí postavy více dramatizovat. Jenom opisovat z kronik, to by asi nebyla knížka.

Já se nechci a nemohu srovnávat s Boženou Němcovou, ale příkladem budiž třeba její Viktorka z Babičky. Byla to skutečná osoba, kterou autorka zromantizovala třeba i v jejím tragickém konci. Přitom skutečná Viktorka se dožila vysokého věku a dokonce přežila i Boženu Němcovou... Ale právě to je spisovatelství. A je na čtenáři, aby posoudil, jak dalece jsou postavy životné. Když mi před časem přišla od jedné neznámé čtenářky žádost o to, aby si mohla dopisovat s Píšťalkou, docela mne to překvapilo. Mohu říci, že příjemně.

Pro koho jsou tedy ty knihy určeny?

Není to jenom skauting. Určitě to není určeno jen pro skauty. To si třeba myslí mnozí vydavatelé. Tohle lze brát i jako dívčí román, nebo i román pro kluky, kteří mají rádi dobrodružství. Je to také hodně o škole a problémech, které v ní dnes jsou. Hlavně to je o dětech. Normálních, českých dětech. Víím, že si to oblíbili čtenáři kolem deseti let, ale i mnoho dospělých.

Setkal jsem se ale s jedním učitelem, který řekl, že to nemůže číst, protože o skautingu toho moc neví. To by mě rozesmálo, kdyby to nebylo tak smutné. Právě učitelé by o tom vědět měli, ne?

Jak dlouho jsi ten cyklus psal?

Sám jsem překvapen, že tohle je unikátní svým rozsahem – v těch pěti dílech to je obsahově největší román v české skautské literatuře. Jeho rozsah zavinila vlastně liknavost vydavatelů. Vždycky když to někde zůstalo ležet, pustil jsem se zatím do dalších pokračování. Potom už toho bylo tolik, že se to báli vydat...

Báli?

U některých vydavatelů, kteří vůbec projevili zájem, to leželo kolik let v šuplíku a asi si to ani nepřčetli. Ostatně s tímto už měl problémy i Jestřáb...

Dneska si vydavatel, pokud vůbec má představu, že existují skautské knihy, vybaví jenom Foglara. Skautskou knihu si většinou představí, že to je něco jako prvorepubliková klasika – Čemus, Šubert. Tam vždycky pár kluků jede pod stan, chytí pytláka a je konec. Nechápu, že skautská kniha může být i ze současnosti.

Dnešní vydavatelé mají zájem jen o knihy, o kterých si myslí, že na nich zbohatnou. Ale o kvalitu obsahu se vůbec nezajímají. Hlavně, když tam budou módní čarodějové, nějaká ta říše zla a aby se tam létalo na košťatech...

Tyhle zkušenosti mne vedly k tomu, že jsem knihy vydal zatím v malém nákladu sám, abych uspokojil aspoň ty čtenáře, kteří mne už roky uhánějí o pokračování.

Příběh Hvězdičky nebudeme prozrazovat, ale přesto – počítáš po otevřeném konci zatím posledního pátého dílu o napsání dalšího pokračování? A kdy se na tuto knihu můžeme těšit?

Mohu říci, že něco už delší čas nosím v hlavě, zatím, mi ale chybí ústřední linie děje. Skoro všechno už v těch knihách bylo. Ale být ještě nějaký čas s těmi postavami mne láká. Já jednu knihu píšu tak sedm – osm měsíců, pak už následuje radostnější práce, ilustrování... Nebudu předbíhat. Uvidíme...

Děkuji za rozhovor. Ale ještě na závěr – kde se dají knihy sehnat? V prodejnách nejsou...

To je možné zatím jen u nás. Právě chystáme dotisk a zájemci si budou moci vybrat variantu vázanou v lamino deskách, nebo levnější v měkké vazbě. Knihy prodáváme jen za výrobní náklady, tedy bez jakéhokoli zisku.

Podrobnosti o nich jsou na internetu. Stačí zadat do vyhledávače: [Knihy o Modré hvězdě / facebook](#).

A objednat je lze elektronicky na adrese modrahvezda@centrum.cz, nebo poštou: [Mirko Juna. 514 01 Jilemnice 106](#).

Rozhovor s Mirko Junou – Mikym připravil Milan Legát – Kaštan.

*Mirko Juna
Miky*

Oddílové výsledky:**Měsíc hladu 2010****1. Docházka:**

Docházka oddílu byla v únoru 2009 82,11%, ani jednu akci oddílu nevynechali Davoš, Kody, Hvězdička, Ježek, Rosňa, Rybka a Želva, nejhorší docházku měl Rarášek, který byl v únoru pouze na dvou akcích. Z družin měli nejlepší docházku Rejnoci (92%), nejhorší Kosatky (72%). Měsíční úkol – odevzdat ke kontrole Technický zápisník nesplnili Řízek a Rarášek, doplněnou První stezku nepřinesli Kašpy, Bertík, Mourek, Rybka a Rosnička.

2. Výsledky měsíčního bodování – únor 2009:

<u>Družiny:</u>	1. Žraloci	průměr 114,9 b.		
	2. Rejnoci	průměr 111,2 b.		
	3. Kosatky	průměr 78 b.		
	4. Delfini	průměr 76,6 b.		
<u>Jednotlivci:</u>	1. Rosnička	166,5 b.	11. Mourek	96 b.
	2. Rybka	134 b.	12. Bětka	92 b.
	3. Kody	133 b.	13. Ilča	91 b.
	4. Píďa	115 b.	14. Bertík	84 b.
	5. Davoš	111 b.	15. Rampun	66 b.
	6. Želva	110 b.	16. Řízek	53 b.
	7. Hvězdička	109 b.	17. Bart	51 b.
	8. Ježek	107 b.	18. Poděš	50 b.
	9. Kašpy	106,5 b.	19. Rarášek	41 b.
	10. Klárka	103 b.	20. Veverka	8 b.

V celoročním bodování jednotlivců je stále v průběžném hodnocení na prvním místě Kody s 1166 body, z družin jsou zatím stále nejlepší Rejnoci s průměrem na jednotlivce 908,7 bodu.

Co budeme hodnotit v dubnu 2010?

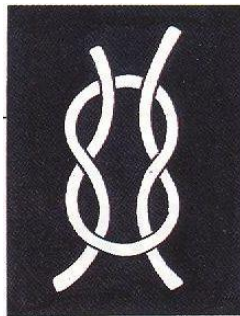
Na dubnovou oddílovku, která bude 6.4.2010, připravujeme soutěž jednotlivců v teorii základů jízdy na lodi a bezpečnosti na vodě, pro starší i ve znalosti kilometráže a jízdy na divoké vodě. V březnu věnujte čas pozorování jarních kytíček a nejhezčí si vyfotíte nebo vyfoťte, třeba se vám to bude hodit...

Pochvalu Rosničky

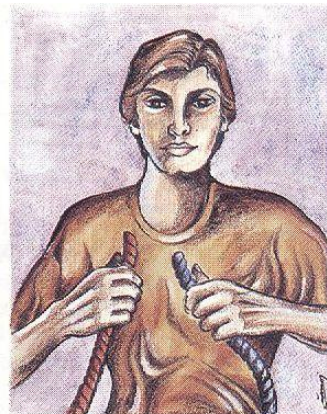
vyslovuje na návrh Žabáka Admiralita za skvělé zvládnutí vedení výpravy Kotvy na Přístavním setkání a za obětavost, se kterou se věnovala mladším kamarádům.

Malá škola uzlování

Ambulanční uzel (též plochá spojka) je všeobecně dobře známý. Ambulanční se mu říká proto, že se používá v lékařství. Obvaz zakončený tímto uzlem vás zaručeně nebude tlačit. Jinak se ještě hodí pro drsné a neklouzající provazy a popruhy. Když se na něj pozorně podíváte, zjistíte, že jsou to vlastně dva ohyby zavlečené do sebe. Jeho vázání je dobře patrné z obrázku. Pro snadnější rozvazování jej můžeme opatřit „zámlem“ – není to potom nic jiného, než způsob zavazování vašich bot. Zámek se používá u uzlů tehdy, jsou-li vystaveny velké námaze a špatně by se potom rozvazovaly.

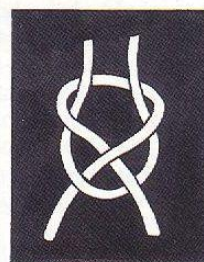

Plochá spojka

Škotová spojka (též tkalcovský uzel)

je spolehlivější než ambulanční. Používá se pro spojování lan různé tloušky a ohebnosti. Škotové spojce dali název námořníci, kteří ji používali na vázání cípů škotových plachet. Nám dobře poslouží, chceme-li připevnit cíp plachty k provazu nebo když se vytrhne očko ze stanového dílce. Vázání této spojky je také dobře patrné z obrázku.

Škotová spojka

Dalším uzlem je **dračí smyčka**, která je nepostradatelná tehdy, pokud chcete šplhat někam nahoru nebo se zase spouštět dolů a nemáte k dispozici horolezecké „osmy“. K těmto úkonům potřebujeme kromě kvalitního lana i dobrou smyčku, která se v kritickém okamžiku nerozváže a ani nás nebude nepříjemně stahovat. K tomu je dračí smyčka výhodná. Při jejím utahování musíme dbát zejména na to, aby hlavní lano jdoucí od nás bylo utahováno na jednu stranu a druhý konec spolu se smyčkou na stranu druhou. Při vázání kolem těla musíme dbát na to, aby byla uvázána těsně pod paží a nemohla se vyvléknout ani při vzpažení rukou. Je také dobré nechat volný konec delší a smyčku pojistit jedním závitkem. Dračí smyčku určitě ale nepoužije při plánovaném slaňování či horolezeckém výcviku, kdy si zajistíme osmy a další dnes snadno dostupné vybavení, horolezci jí totiž vytýkají možnost uvolnění, o čemž bylo vedeno mnoho diskusí zpochybnujících její spolehlivost.

Dračí smyčka

Ložálka Pňovany - Bezdrůžice

a na hrad Gutštejn

Hrad Gutštejn – dříve mohutná pevnost na skále nad údolím potoka Hadovka, později obávané vězení loupeživých rytířů, dnes legendární hrad trampů, romantiků a snílků, kde je stále co objevovat, jak pro děti, tak pro jejich rodiče.

Dnešní pozvání je do kraje trampů v okolí Úterského potoka a Hadovky. Za pouhých 80 minut cesty z Plzně vás pohodlný vlak dopraví do romantického kraje v okolí hradů Švamberk a Gutštejn s bohatou možností toulek hlubokými lesy a i jarní plavby po jen několik dnů v roce sjízdných potoků a říček obtížnosti do WWII. Neváhejte a na výlet s přáteli se vydejte vlakem a pěšky či na kole - zanechte doma tradiční automobil či autobus a zkuste cestovat s přáteli železnicí. Máte možnost srovnat právě dokončenou nejmodernější trať v Česku z Plzně přes Pňovany do Stříbra a romantické cestování sto let starou lokálkou do kraje Kryštofa Haranta z Polžic a Bezdrůžic.

Místní železnice neboli lokálka - samo slovo o sobě vyvolává romantické představy a vzpomínky nejednoho trampa, turisty a příznivce stříbřitých linek kolejí, procházejících nenásilně venkovskou krajinou. Už od roku 1901 denně jezdí možná trochu pomaleji, ale o to jistěji, vláček od hlavní plzeňské trati z Pňovan přes Konstantinovy Lázně do Bezdrůžic. My však vláček opustíme již v Konstantinových Lázních a vydáme se po silnici č. 201 přes Novou Ves na Krsy. Po necelých dvou kilometrech sestoupíme do údolí Úterského potoka, kterým nás na další cestě bude provázet zelená turistická značka. Nad potokem se zde na jeho pravém břehu tyčí zřícenina hradu Falkenštejn, kterou určitě stojí za to si prohlédnout. Silniční most přes Úterský potok je pak vhodným místem pro započítání splutí při jarním tání.

Cestou údolím Úterského potoka po zelené turistické značce můžeme v hlubokém romantickém údolí spatřit podivné betonové stavby. Jsou to pozůstatky československého opevnění budovaného na sklonku třicátých let minulého století na obranu naší vlasti před rozpínajícím se fašismem. I když kvality opevnění nebyly nikdy prověřeny bojovou akcí, jedná se o zajímavé památky, které stojí za povšimnutí. Vždyť v době vzniku patřil československý systém pohraničního opevnění ke stavbám mimořádným v evropském měřítku, jak díky svému technickému řešení, tak i rozsahem.

Brzy se dostaneme k soutoku Úterského potoka s Hadovkou. Zde na ostrohu nad soutokem je poklidné poutní místo Šipín s farním kostelem sv. Barbory a s malou dřevěnou pseudorenesanční poutní kaplí P. Marie z roku 1892, při níž vyvěrá „zázračný pramen“. Na zalesněném vrchu proti Šipínu se nachází lokalita nejstaršího slovanského osídlení. Opravený kostelík se starým terasovitým hřbitovem, spolu se třemi chalupami tvoří kouzelné místo, utopené v tichu okolních lesů. Na okraji srázu je postaven vyhlídkový altán.

Dřevěná kaplička se zázračnou studánkou pod Šipínem

Ze Šipína sestoupíme zpět k Úterskému potoku a vydáme se po červené turistické značce proti proudu Hadovky. Zanedlouho dorazíme ke zřícenině hradu Gutštejn, který byl založen na přelomu 13. a 14. století. Ve druhé polovině 16. století se uvádí již jako "pustý zámek". Přesto si zde můžeme prohlédnout 20 metrů vysokou věž, zbytky obou paláců, obvodové hradby, sklepení a únikovou chodbu.

Ti vnímavější z nás, zde mohou i zahlédnout či zaslechnout některé z hradních strašidel. Hrad byl pojmenován prý po Gutě Hroznatové, která se zde zjevuje jako přízrak bílé paní. Podle jedné verze ji zabil manžel, když odhalil její nevěru. Na hradě také straší dávný mnich, který zde kdysi sloužil jako zpovědník. Ten se však jednou v opilosti sápal po hradní paní tak, že jej musel pán hradu probodnout. Jeho duše teď bloudí hradem a nemůže najít klidu.

Po prohlídce tajuplných zákoutí zříceniny můžeme opatrně sestoupat spolu se žlutou po malé pěšině až dolů k potoku Hadovka. Zde se nám nabídne nejhezčí pohled na siluetu hradu na skále. Měkká tráva na břehu zurčícího potoka přímo láká k malému odpočinku, po kterém už snadno dojdeme po červené značce zpět k lokálce na zastávku Strahov.

<http://www.bezdruzickalokalka.cz/>

Minitábor Kotvy

(Povídání o tom, jak jsme ničili nervy chatařům a táborníkům na Hracholuskách)

Autentický zápis o prvním svérázném táboře Kotvy osiřelé po nečekané smrti kapitána Baltika...

4. den měsíce hromu l.p. 1972

IV. Dopolnední koupání

Ráno jsme vstávali v sedm hodin, a tak jsme již ve čtvrt na osm byli na cestě do Butova, kde jsme nakupovali. Tichošlápek si tam koupil tatrunku, rohlík a šuměnky¹. Pak jsme se vrátili k lodím a tam jsem zjistil, že fouká silný vítr směrem k naší chatě, a tak jsem se rozhodl, že pojedu na plachtu. Tichásek a Bazilišek na mne nečekali a hned vyjeli. Já jsem připevnil plachtu a vyplul za nimi. Byli už dost daleko, ale díky silnému větru se naše vzdálenost rychle zmenšovala.

Najednou jsem ale Racky neviděl. Jenom mezi vlnami se tu a tam ukázala Ticháskova nebo Baziliškova hlava. Nejdříve jsem si myslel, že se jejich loď potopila, ale když jsem přijel blíž, spatřil jsem mezi vlnami i bílé nic – Ticháskovu převrácenou loď. Připlul jsem trosečnickům na pomoc a ze své lodi vylovil jejich pádla. Když byli oba i s lodí na břehu, ukázal Tichošlápek svou tatrunku, rohlík a šuměnky. Z pytlíku šuměnek mu zbyla jen jakási nabobtnalá hmota. Také jsem se dozvěděl, proč se potopili. Měli totiž v lodi hodně vody, a jak si Bazilišek přesedl, voda se přelila a Tichásek ani Bazilišek nemohli koupeli zabránit.

Vyždímali jsme všechny mokré věci a znovu vypluli. K naší chatě jsme dopluli už bez nehody a hned se začali chystat na cestu k Jerrymu.

Vypluli jsme dost pozdě, až ve tři čtvrti na deset. Cestou Tichásek a Bazilišek několikrát vylévali loď a já jsem občas plul na plachtu, takže k Jerrymu jsme dojeli až ve čtvrt na dvanáct. Uviděli jsme tam přírodní úkaz,

¹ Za dob totality jediné „ochucovadlo“ do vody – po rozpuštění vznikala jakási primitivní limonáda. Výhodou šuměnek bylo, že při navlhnutí silně pěnilo, což bylo skvělou zábavou při nasypání tohoto prášku do úst...

který je velmi vzácný: Jerry spravoval loď. Dělal to tak, že na poškozená místa naplácal jakousi bílou hmotu, na ni položil záplatu a to vše znovu přetřel. Když skoro celou loď zničil a zaplácal, odebral se do chaty řka: „To se musí nechat zaschnout.“ Pak jsme se naobědvali a vypluli na Úterák, abychom objevili tábor 92. oddílu, který jsme chtěli později přepadnout. Na Úterském potoce jsme přistáli ve čtvrt na dvě. Přivázali jsme lodě, nechali Mandarínka na stráž a vydali se na výzvědy.

V. Výzvědy

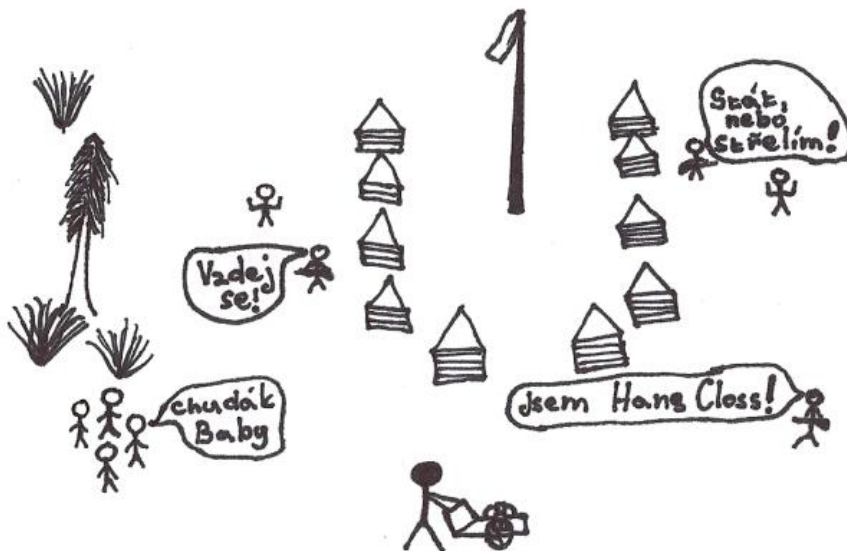
K táboru, který jsme viděli už za plavby, jsme se chtěli připlížit zezadu a pozorovat nějakou dobu život v něm. Při přebíhání cesty, která vedla k táboru, jsme zahlédli Velíška. To nám bylo divné,

protože Baby² se s Velíškem nesnese. Toho jsme si ale za chvíli už nevšimli a obešli tábor obloukem. V lese nad táborem jsme se rozdělili na dvě skupiny. Já jsem šel s Tichošlápkem a Jerry s Baziliškem. Nad táborem byly dvě skály, a tak se každá skupina plížila k jedné.

Po chvíli nás to přestalo bavit a šli jsme za druhou skálu za Jerryem. Tam ale nikdo nebyl. Prohledali jsme okolí, a když jsme Jerryho nenašli, vrátili jsme se k lodím.

Za nějakou dobu se tam objevil Jerry a oznámil nám, že Dvaadevadesátka netáboří v tomto táboře, ale že má tábor kus dál proti proudu Úteráku. Vydali jsme se tam jakoby na přátelskou návštěvu.

V táboře panoval „klid a pořádek“. Účastníci tábora různě pobíhali po táboře i okolí s nabitými vzduchovkami a ozývaly se různé výkřiky jako „Ruce vzhůru, nebo střelím“, „Jsem Hans Closs!“, „Vzdej se!“ a tak podobně. Všichni jsme si svorně pomysleli, že Baby je opravdu chudák, ale to už jsme byli vyhazováni jedním pomocným vedoucím. Naštěstí se do toho ale vložila Trpaslík a pozvala nás na čaj. Přitom jsme se dozvěděli, že Baby jela pro vodu. Vydali jsme se na obhlídku okolí tábora a přitom jsme potkali Baby. Vezla na dvoukoláku několik kanistrů s vodou. Pomohli jsme jí a ona si pořád pochvalovala, jací jsme hodní chlapi, a říkala, že by s námi hned jela na tábor,

² Tehdejší vedoucí 92. oddílu Kotva, manželka kapitána Mláděte

Jak bylo v lednu a únoru 2010

zprávy z akcí oddílu:

Eskymácká výprava – 28.-31.1.2010 (Štíří důl ve Žďárských vrších)

Další ročník Eskymácké výpravy 2010 tentokrát na téma „Ztroskotání v polárním moři“ uspořádali tuňanští skauti u rybníku „Řeka“ v blízkosti Ždírcce nad Doubravou ve Žďárských vrších. Všichni si vyzkoušeli jízdu na běžkách při záchraně ze ztroskotané vzducholodi Italia, stopování a lov zraněného tuleně, obranu sušeného masa před hladovými ledními medvědy a hledání pomoci tajným písmem i konstrukcí vysílačky. Skauti a skautky navíc absolvovali „Šerohru“ – cestu na běžkách z místa ztroskotání na základnu noční zasněženou krajinou zakončenou sladkou odměnou, pudinky od Čokolády, která se po celou akci starala o hladové žaludky všech účastníků.

Soutěž Peřeje „Kde to je?“ – únor 2010

Umístění: Kopeckého sady, poblíž konzervatoře, městské besedy a sochy Bedřicha Smetany

Jedná se o věčičku velmi pozoruhodnou, kterou ve světě jen tam nevidíte. Myslíte, že přeháním? Ne. Jedná se totiž o meteorologický sloup a to neobyčejný. Na sloupu naleznete mnoho užitečných informací jako je teplota vzduchu, vlhkost vzduchu, ale třeba i aktuální čas. V dnešní uspěchané době, je informace o přesném času velmi užitečná a myslím, že se leckterému Plzeňanovi a nejen jemu hodí. A i teplota vzduchu je leckdy užitečná. Vemte si, že bydlíte někde poblíž a nemáte teploměr tak v rámci rozcvičky se půjdete kouknout kolik, že to vlastně je. Rozcvičíte se, uděláte něco pro své zdraví a k tomu si ještě odnesete krásnou informaci. Co víc si přát. A když už jste u toho sloupu, tak se můžete kouknout, v čem byste se mohli vzdělat. Jak to? No to je přece primitivní, na jedné ze čtyř stěn se nachází papír s plánovanými přednáškami o meteorologii, planetkách atd. Že to není málo? Tak na sloupu můžete najít ještě jednu informaci a to o nadmořské výšce. To se taky občas hodí, ne?

cailin.grian alias **Libuše Weinerová**

Ahoj, myslím že to je: Ukazatel počasí a dalších zeměpisných věcí. Našel jsem to v Kopeckého sadech. **(Kody)**

Ahoj, tuto stavbičku najdeme v Plzni v Kopeckého sadech. Slouží to jako ukazatel počasí a dalších zeměpisných věcí. **(Davoš)**

Ahoj, na obrázku v Peřeji 2/2010 je meteorologický sloup nebo taky kiosek v Kopeckého sadech v Plzni umístěný mezi Besedou a Konzervatoří. Pochází z přelomu 19. a 20. století. V roce 1997 byla provedena rekonstrukce meteorologického sloupu. Při ní byl opraven žulový podstavec, kovová budka a osazeny nové měřicí přístroje včetně hodin (řízené DCF77 signálem).

Strany sloupu:

severní - s názvem METEROLOGIE - teplota na teploměru (když jsme tam byli, bylo na něm -4°C , i když průměrná teplota v únoru je -1.1 stupně), tlak na barometru, vzdušná vlhkost na vlhkoměru.

západní - s názvem ROZDÍL ČASOVÝ - přesný čas na hodinách (řízené DCF77 signálem) ze stanice Mainflingen u Frankfurtu nad Mohanem, pak tam jsou časové rozdíly v ČR, zeměpisné souřadnice Plzně (délka $13^{\circ}22'45''$ východní délky, šířka $49^{\circ}44'53''$ severní šířky) a nadmořská výška náměstí 313,60 metrů nad mořem (to jsme měly minulý týden v soutěži, ale paní v informačním středisku to nevěděla).

jižní - s názvem STATISTIKA - mapa aktuální hvězdné oblohy

východní - s názvem VÝŠKY NADMOŘSKÉ - s mapou okolí Plzně, popisem 4 plzeňských řek a nadmořskou výškou soutoku = 298 metrů nad mořem

Sloup (od plzeňské firmy Michálek a Jaroš) je součástí původního vybavení městských sadů.

Byly jsme tam s mamkou dneska večer a i když byla tma, bylo to pěkně podsvícené, takže jsme se mohly na jednotlivé strany sloupu dívat klidně i potmě. Jen nám to šlo špatně opisovat, protože jsme si neviděly na papír. Mamka mi to pomohla opsat, já jsem to všechno přečetla a teď mi to pomáhá přepsat do počítače. **(Klárka)**

Ahoj, když se na tento meteorologický sloupek koukáme směrem od divadla a obcházíme jej směrem doprava, postupně uvidíme tyto informace: Rozdíl časový, Statistika, Výšky nadmořské a Meteorologie. Celý sloupek je ozdoben lipovými listy a na špičce má měřič směru větru, kterými připomíná hlavu nějakého draka. **(Píďa)**

Ahoj, domeček se nachází v Kopeckého sadech. V jednom okýnku je barometr, vlhkoměr a teploměr, v druhém je nadmořská výška, teď už vím, že náměstí má 313 m.n.m., ve třetím je mapa hvězdné oblohy a ve čtvrté je přesný čas. **(Ježek)**

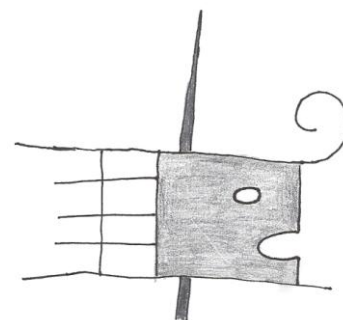
Je to v parku (naproti Besedě) a ukazuje to teplotu, (tlak a vlhkost vzduchu), správný čas, správné měření pozorování hvězd a mapu Plzně. (dle **Rampunova** diktátu s dopomocí rodiče)

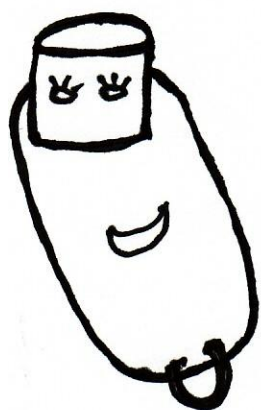
Zimní přístavní setkání – 19.-21.2.2010 (základna Bílý Orel - Šumava)

Sešlo se nás celkem 64 skautek a skautů z našeho Přístavu Omaha Plzeň. Katka z 92. OVS Kotva Plzeň pro nás připravila spoustu pěkných her a Mour se svojí kuchyňskou družinou dobré jídlo. Tento víkend nás vedla prvně Rosnička, byli jsme dobrá parta, a proto jsme tak zabodovali. Vyhráli jsme diplomy, pastelky a kalendářky. Bylo ještě hodně sněhu, a tak jsme využili boby, bořili jsme se sněhem a různě se v něm váleli. Při závěrečné bojovce jsme zapalovali oheň na sněhu, a tak se nám hodila jedenáctiminutovka,

kteřou nás naučil Radil a kterou nosíme v KPZce. Setkání se nám líbilo, potkali jsme hodně kamarádů z ostatních oddílů a těšíme se na Otevírání, kde se opět sejde celý přístav.

Šprajda
a kámoš Pádlo
doporučují

HÁZEČKA

je geniálně jednoduchá pomůcka, která účinně zachraňuje zdraví a životy vodáků. Každý vodák by měl mít házečku po ruce. Platí to i pro vodáky, kteří nevyrážejí na divokou vodu – i normální plavba po Berounce se může stát pod nenápadným jezem zápasem o život.

Házečka je plovoucí lano o průměru 10 – 12 mm a délky 10 až 20 metrů (výjimečně delší) v pytlíku z tkaniny výrazné barvy s kouskem pěny, aby pytlík plaval a byl na hladině vidět. Na konci lana je oko, vyztužené pro lepší chycení. Podobně bývá ukončen i druhý konec lana v pytlíku.

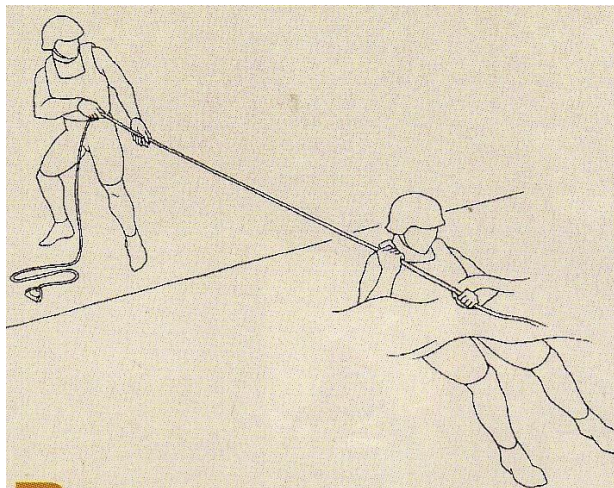
Použití házečky je celkem jednoduché, nicméně není od věci si párkrát zkusit „na suchu“ nebo v bazénu základní zacházení a hod na cíl. Jak správně házet? Lano v pytlíku je možné házet spodem nebo horem. První způsob je přesnější, druhým lze dohodit o něco dál. Nejprve je nutné dát zachraňovanému signál. Prostě zařvat na plovoucího nešťastníka a ujistit se, že vnímá a že mě vidí. Teprve potom se hází.

Hod by měl být dobře mířený, to znamená plavci přímo před nos (a to doslova). Nezapomeňte sundat z pytlíku případnou karabinu, protože v tomhle případě pak zásah do obličeje dosti bolí.

Zachraňovaný může, je to v jeho zájmu, usnadnit míření tím, že zvedne obě ruce nad hlavu. Nepovede-li se hod napoprvé a po ruce není další házečka, ještě není vše ztraceno. Rychle nabere do pytlíku vodu, aby byl těžší, a hodíme ještě jednou. Druhý hod už nebývá tak daleký a přesný, ale na opětovné složení celé házečky prostě v tu chvíli není čas.

Zachraňovaný by měl chytit přímo lano házečky (jak se držet ukazuje obrázek). Druhý konec, který drží v ruce zachránce, se nesmí omotávat kolem ruky – bolí to a může to zachránce ublížit. Tento konec je nejlepší nějak zajistit – přišlápnout nohou, přivázat ke stromu, ti statnější přehodit přes rameno nebo záda a brzdit.

Házečka je víceúčelová – v případě potřeby dokáže pomoci – nahradí velmi dobře koníčkovací šňůru při spouštění lodě přes jez, nebo jí můžeme využít při vyprošťování uvíznuté lodě. Házečku lze použít i na sušení mokrých věcí, ale pozor při uvazování na strom, lišejníky a špinavá kůra lano znečistí a musíme ho pak proprat ve vodě. Jinak se odře a začne se třepit.

Štěstí přeje připraveným – stejně jako cokoli jiného i házečka funguje jen v případě, že se o ni dobře staráme. Hlavní je jí vždy po příjezdu z řeky proprat v čisté vodě, usušit a dobře naskládat lano do pytlíku. Musí být poskládáno tak, aby se při hodu pěkně volně odmotávalo a neuzlovalo se. Také zavírání házečích pytlíků si zaslouží patřičnou pozornost a péči – musí jít snadno a rychle otevřít. Proto se vyplatí uzávěr pravidelně kontrolovat a udržovat čistý. Samotné lano je třeba stále udržovat v dobrém stavu, to znamená nevázat na něm zbytečné uzly, nadměrně je

nenamáhat a po použití nechat rozmotané důkladně uschnout a teprve potom sbalit a hlavně nikde na břehu nenechat. Připravená házečka se může kdykoliv hodit a kamarád vodák bude určitě vděčný za to, že jste připraveni a házečku máte u ruky. Doporučuji v lodi pytlík nějak upevnit, aby při převržení nezmizel pod hladinou a využíval ho pak jen vodácký pánbůh.

Z vlastních zkušeností a trochu z Hydromagazínu čerpal

Žabák

Co nás čeká v březnu a dubnu 2010:

Informace a pokyny k akcím nově zkušebně na Facebooku – vstup z oddílového webu přes ikonky

Z - základní bodovaná akce s povinnou účastí

V - výběrová nebodovaná akce pro vybrané členy oddílu, při vodácký náročných akcích dle výkonnostních skupin A,B,C

S - skupinové vaření

D - dobrovolná volitelná akce

N - nebodovaná akce

2.3.2010	Z	oddílovka v krajích	Žabák
7.3.2010 (neděle)	D	družinové výpravy	patroni družin
9.3.2010	Z	plavání na Slovanech	Kaštan
16.3.2010	R	schůzka rodičů	admiralita
20.3.2010	Z	vítání jara v Hradišti	Rosnička
21.3.2010	D	Dětské eskymáky	Žabák
1.-5.4.2010	V,N	velikonoční výprava	Sokolí máma
6.4.2010	Z	oddílovka v krajích	Kaštan
17.4.2010	Z	odemykání plzeňských vod	Kaštan
18.4.2010	D	Vodácká školička (splutí Úhlavy)	Žabák

Vítání jara v Hradišti – 20.3.2010 – „Z“:

Vodácké vítání jara v Plzni u jezu v Hradišti. Jednodenní akce pro nás i pro veřejnost s několika zajímavými stanovišti, jako skákání v pytlích, lanovou lávku, hod na cíl, přeskoky přes lano, možná i svezení na lodích atd.

Sraz: v sobotu v 10:30 hodin v Hradišti u jezu, nezapomeňte s sebou dobrou náladu a kýbl sluníček a nějaké kamarády.

Pro realizační tým platí sraz v 9:00 na klubovně. Kdo je v realizačním týmu se to dozví, kdo se nic nedozví, přijde v 10:30 hodin do Hradiště.

Sebou: svačinu na celý den, pití, nějaké penízky pro zájemce do místní hospůdky, teplé oblečení a převlečení na vodu, 7 věcí včetně doplněné KPZ a **oddílové tričko**

Přihlášky: nejpozději na družinovce 16. 3. 2010 nebo na FB či mailem. Posílejte také návrhy na jednotlivé disciplíny (stanoviště).

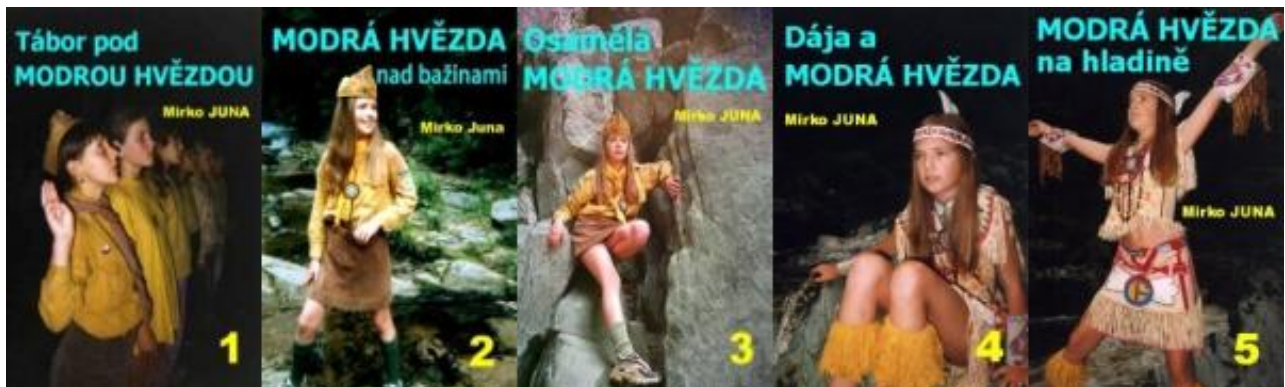
Návrat: kolem 18:00 hodiny na klubovnu (pro drsoně, kteří si to sjedou z Hradiště na lodích), pro ostatní konec akce v 16:00 hodin v Hradišti

Cena akce: vskutku lidová, a to celých nula korun. Kdo se chce vytáhnout, tak máme rádi sladký (Rosna a Žabák) a maso (Mour a Medvěd)

Vedoucí akce: Rosnička - 737403196 rosnicka001@seznam.cz

Měsíční úkol: Přinést ke kontrole a ohodnocení doplněný Vandrbuch a do 30.3.2010 si na klubovně uložit kompletní převlečení na vodu.

Právě vychází první dotisk autorského vydání románů o Modré hvězdě

Knihy je možné objednat přímo u autora na adrese Mirko Juna, 514 01 Jilemnice 106 nebo mailem modrahvezda@centrum.cz, knihy obdržíte poštou na dobírku. Pro zájemce z Plzně a okolí nabízíme možnost dovezení knih hromadně po úhradě prodejní ceny a objednávce na kotva@email.cz.

Cena kompletu pěti knih je 1.300,- Kč (vázané v tvrdých deskách) nebo maximálně 800,- Kč (brožované v měkkých deskách) + poštovné

91 PERŮ Soutěž o body

Kde to je? (otázka z minulého čísla)

Správná odpověď je, že se jedná o meteorologický sloupek z počátku minulého století umístěný v Kopeckého (uznáváme i Smetanových) sadech před budovou Měšťanské besedy.

Na soutěžní otázku z únorového čísla správně odpověděli:

Rosňa a Kašpy (9.2.), Píďa (9.2.), Rybka (9.2.), Bart (10.2.), Kody (11.2.), Davoš (11.2.), Veverka (11.2.), mimo pořadí Líba (12.2.) - bývalá členka oddílu z r. 2002, Klárka (16.2.), Ježek (17.2.) a Rampun (20.2.).

Otázka na březen: Jak železničáři přezdívali tuto mašinku?

Dokážeš zjistit, jakou přezdívku měla tato historická lokomotiva jezdící před lety na trati Pňovany – Bezdržice mezi železničáři?

A co dalšího zajímavého dokážeš o této dnes již muzejní mašince zjistit?

Odpovědi zasílej mailem na kotva@email.cz.

U první otázky se hodnotí rychlost odpovědi, na druhou otázku můžeš odpovědět do 30. března 2010 a hodnotit budeme originalitu a zvláštnost nalezených informací.

Karolína Rosňa Nemešová Hvězdy Kotvy

Další Hvězdou Kotvy v této rubrice je kormidelník družiny Žraloků sestra Rosnička. Rosnička začala skautovat poměrně pozdě, v oddílu je necelé dva roky – od června 2008. Přesto dokázala, že do kotvácké bandy patří a její dovednosti ve skautu a na vodě rostou velmi rychle.

Ahoj Rosničko, chtěl bych Ti poděkovat za zvládnutí Přístavní akce na Šumavě, na Základně skautské oblasti Bílého orla. Oddíl jsi vedla velmi zručně a děti Tě braly jako svou kamarádku a hodně Ti důvěřovaly. Jaký jsi z toho měla pocit?

Velmi dobrou pocit. Druhý den, když zaveleli nástup na jídlo v oddílových trikách a hrnečkem a lžící v ruce, tak jsme odhodili mikiny, všichni Kotváci už byli v našich tričkách a co se nám podařilo – měli všichni pantofle (teda skoro všichni), hrneček i lžící v ruce a byli jsme první! Což jak uznáte je s Pidilidma docela úspěch.

Máš tímto velmi dobře našlápnuto na oddílovou pozici lodivoda. Myslím, že jsi pro to ta pravá, máš dobrý vztah k dětem a u nich přirozenou autoritu a navíc je práce za Tebou vidět. Ale jedna věc je přání admirality a druhá je Tvůj případný zájem o práci lodivoda. Co Ty na to?

To by se mi líbilo, když vidíš, že jsou děti spokojené a všichni ty zpropadený pantofle našly, tak je to bezva. Dětský úsměv a rozzářené oči je nejlepší odměna. A když je to ještě baví, tak to je nejlepší.

To jsem rád. No a co voda, na jakou řeku by ses letos ráda podívala? Nějaká klasika nebo něco nového, kdes ještě nebyla?

Líbila by se mi Salza v Rakousku, slyšela jsem o ní a ráda bych jí viděla. No a u nás se těším na tradiční ČPV Otava. Vloni jsme se se Sopt'ou totiž vsadili, že letos pojedou na kajaku a já s Kašpym na americe - mimo soutěž. Sopt'a se vytahoval, že je lepší a tak mu to s Kašpym chceme natřít. Tak uvidíme.

A co loď, budeš letos pokračovat na kajaku nebo zvolíš ameriku s nějakým kámošem?

Na kajaku, to je jasný. Letos pojedou poslední rok v dívkách, tak očekávám taky trochu nějaký úspěch. Na ameriku to vidím při blbnutí.

Budeš se účastnit Mistrovství republiky v eskymáckých obratech?

Asi jo, na posledních eskymácích v bazénu jsem dostala jistotu a tak si troufnu.

Přeju Ti aby Ti šel eskymák i na řece – budeš-li ho potřebovat a ať se Ti na vodě daří. Díky za rozhovor a ahoj.

S Rosničkou rozmlouval Žabák